

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

TEODOR
DUNĂ

•
minunata lume

POEME ALESE

Fotografii de EUGEN VUȚESCU

CARTIER

EUGEN VUȚESCU (n. 1982, București) a absolvit Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București.

Expoziții personale de pictură și instalații: „Transfer de memorie”, Galeria Halucinarium, București (2018); „EVVE”, împreună cu pictorul Vladimir Ene, Galeria „Căminul Artei”, București (2017); „Destrupări”, Institutul Cultural Român, București (2010); „Destrupări”, Galeria Lina, Bistrița (2009).

Sub pseudonimul Merlich Saia, a debutat cu volumul de poezie *garda de corp* (Editura Tracus Arte, 2014) pentru care a primit Premiul Național de Poezie „Mihai Eminescu”, Opus Primum (Botoșani, 2015), Premiul „Mihai Eminescu” (Chișinău, 2015) și Premiul „Mircea Ivănescu” (Sibiu, 2015).

Cuprins

Despre autor	7
obiecte umane (2015)	11
vărsare de oameni	12
sufletele obiectelor	14
câinele din pat	16
locuri blânde	18
lucruri mici	19
liniștea de ieri	22
cu unghiile-n lună	24
două degete	26
trup lipsă	27
minunata seară	29
tărâmul kauf	33
ceva mic	36
consecințe	38
sfârșitul lumii	39
un om se ferește de ploaie	42
un câine bătrân	44
înfricări	45
vieți fericite	58
morții neobosiți	67
istoria mâinilor	73

unul pentru oameni și cărți	83
trupușorul	86
potrivnica înviere	88
balada viului alungat către cineva mai puțin viu	92
prin cer și eu	94
de-a viul (2010)	99
zgomotul cârnii	100
patul	102
sfoara	104
o vază cu iriși	106
înverzirea	109
mori liniștit	112
oasele câinelui	114
aerul alb	116
camera	117
cămașa de primăvară	121
de-a viul	123
noaptea încă lânzeze	125
gangul	131
el putrezește mai repede	134
liniște	137
așa cum în mări	138
ochii de tablă	139
seara curând argintie	140
plutirea	142
orașul de sare	143

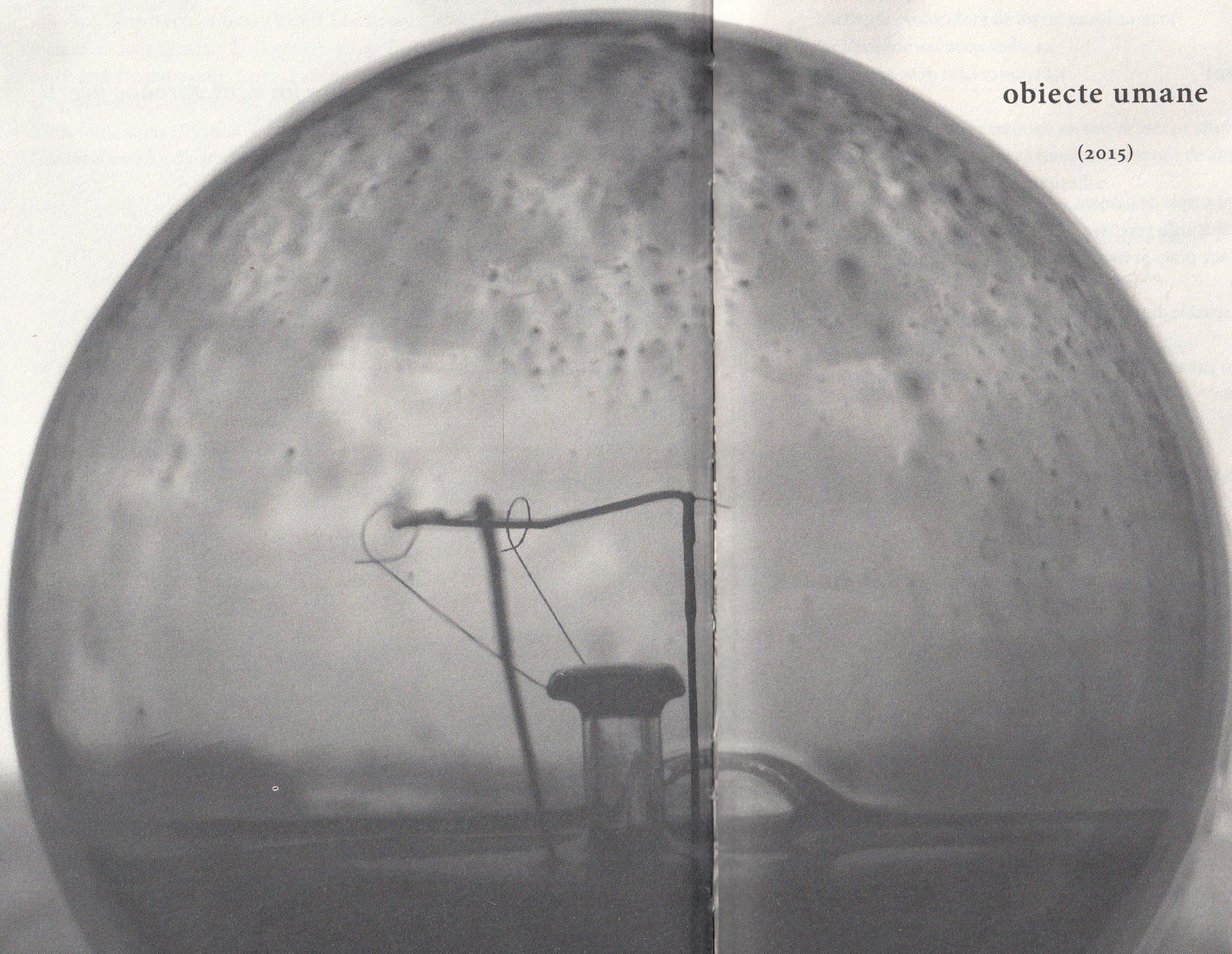
dormi	145
treizeci de ploi	146
duminicile verzi	148
ochii tăi se pregătesc de vis	149
îmi spui că ești vie	151
nu ninge	153
catafazii (2005)	155
[ascund o mare fără uscat și fără nici o apă sub piele]	156
[a zis „mă-ntorc imediat” a zis că se duce]	157
[acum o lună „tama-tama”. de-atunci nimic.]	158
[vreau să-ți treci părul peste am zis]	158
[„dacă mănânci pânze de păianjen mori]	160
[pașii lui]	163
[stau la marginea patului.]	164
[apoi l-am dus lângă fereastră.]	165
[pe la trei am deschis ușa de la el]	167
[așteptam să vină din noaptea de afară cu orele]	168
[genunchii ei plutesc prin cameră. se așază lângă el.]	170
[il vom salva mergând la bucurești]	171
[și apoi ea a venit lângă mine cu un surâs crud]	173
[era miercuri era frumos că mama a adus la mine]	176
[cu agrafa cu care ea își prindea părul]	178
[în boală te miști lent ca-ntr-o femeie]	179
[lasă-l în pace. nu vezi că orice i-am spune tremură]	180
[„taie-i unghiile nu vezi că mai au puțin și-i intră în ochi] ..	184
[mama își iubește crinii mai mult decât pe tata.]	185

[era 84, era bine, era frumos și era iarnă]	187
[scrisori pentru o zăpadă mai blândă]	190
[el a ieșit din moarte.]	195
[e acea liniște înghețată care iese din morți.]	197
trenul de treieșunu februarie (2002).....	199
paideuma.....	200
ziua tuturor zilelor	202
trenul de trei douăștrei	203
pre-zicere.....	205
kirilă (2017)	209
cutia milei	210
frig	211
carne mică.....	213
carioca de fericire	214
concupiscențe.....	215
elefantul de iarnă.....	216
plastilină pentru oameni	218
peco.....	220
sub suflet.....	223
primul taifun, prima alipire a gurii.....	224
25 octombrie.....	226
cum gândește apocatastatic kirilă la lumea femeilor atunci	
când se simte iremediabil înfipt în lumea bărbaților	228
becul	231
casa de lângă lac	234

ridicare pe unghii	236
vizită la hipermarket	237
întoarcerea acasă	239
pătuț	242
circulația periferică a obiectelor	243
marea dragoste	244
mijlocul pământului	247
scrisoare de adio	249
Despre fotograf	250

obiecte umane

(2015)

vărsare de oameni

în curând lumea se va umple de oameni.
oameni până și în crăpăturile pereților,
în fisurile asfaltului, sub prag, în tivul rochiei.
ca o furtună de nisip
acoperind spațiile și spațiile dintre spații.

și unde înainte era un pahar gol,
acum e un pahar plin
cu oameni înghesuți.

și unde înainte era un tobogan ruginit,
acum e un morman
rostogolit de oameni.

și unde înainte era un sertar cu linguri,
acum e un vagon de oameni stând
cu gurile larg deschise.

apoi oamenii se vor umple de oameni.

în ridul de tristețe, în cicatricea de pe genunchi,
în cuta burții,
bucățele multicolore de foarte mulți oameni
încălecându-se, mușcându-se,
înălțându-se în mici mușuroaie.

și nu apucă bine să se termine un om că începe altul.
abia se ivește celălalt om că imediat e acoperit de altul,
într-o revărsare tulbure a cărnurilor.

și sunt atât de întrepătrunși că se văd doar câteva
fășii înnodate de piele.

fluvii de oameni, blocuri uriașe de oameni.
unii mulțumiți și livizi, alții izbindu-se cu furie
de singurul loc rămas gol.

sufletele obiectelor

toate obiectele din jur sunt ghemuite.
abia mai respiră. le-au apărut riduri adânci.
le ating încheieturile, număr ultimele
sunete ale inimilor.

îmi iau adio de la fiecare obiect. îl iau în brațe,
îl mângâi. ne despărțim cu greu, vărsăm lacrimi,
ne spunem doar cuvinte potrivite
pentru o despărțire perfectă.

și cu sfială sufletul perdelei iese
din perdea și unduindu-se acoperă sufletul sertarului.
învârtindu-se, sufletul cuțitului se înfige în sufletul
delicat al batistei, iar sufletul vazei
se așază tandru împrejurul sufletului mic al agrafei.

toate sufletele obiectelor se ridică,
se așază unul lângă altul, unul peste altul,
ca o păclă tremurătoare pe tavanul sufrageriei.

merg printre obiecte uscate ca pe sub paradis.

îmi bag mâna până la umăr în oglindă.
mă scot de acolo.

locuri blânde

când sunt mai încăpător decât tot întunericul,
iau o pâine fierbinte.
îi scot tot miezul și mă așez în ea.

mă uit de dinăuntru la pâine.
ceea ce văd se dezlipește de ceea ce este.

dacă cineva vrea să mă mănânce,
ies din pâine și mă mut în altă parte –

într-un loc fără dinți.

așa că iau o bucată de lemn.
îi scot tot miezul și mă mut înăuntru lemnului.
ceea ce se dezlipește de mine
se amestecă bine cu ceea ce văd.

acolo nu mai am oase.

lucruri mici

pentru că zilele sunt prea mari și prea neîncăpătoare
și pentru că lucrurile se înalță necruțător,
o vreme rămân nemișcat.

încet, mișcarea își face loc în mine. mâinile
rup bucăți mari de aer și le îndeasă într-o agrafă,
până agrafa străpunge
masa și trece prin lemnul ușii.

iau zece kile de aer și umplu cu ele becurile,
până ce becurile cresc mai mari
decât roțile camioanelor.

iau treizeci de kile de aer și umflu o monedă
până ajunge cât o uriașă roată de tortură.

iar pentru că zilele sunt prea mari
și prea neîncăpătoare și nu pot opri
invazia aerului

→